
SIGILLVM ACADEMIAE HARVARDIANAE IN NOV · ANG
CHRISTO ET ECCLESIAE
VE RI TAS

Norway

may 3)

22

C

HARALD HAARDRAADE OG VÆRINGERNE

I

DE GRÆSKE KEISERES TJENESTE

AF

GUSTAV STORM

Hr. Professor Maurer
med venligst Hilsen
fra
G. S.

— ⸺ —

KRISTIANIA
TRYKT HOS CARL C. WERNER & CO.
1884

Særskilt Aftryk af Historisk Tidsskrift, 2. Række, 4. Bind.

I.

P. A. Munch har i en Afhandling fra 1849[1] og senere i sin Norske Folks Historie (2den Del) underkastet Kongesagaernes Fremstilling af Harald Haardraades Bedrifter i Grækenland en grundig og udtømmende Kritik, som mange Punkter har ført vor Viden om Harald og Væringerne et godt Skridt fremad. Imidlertid kunde han ikke godt sige Videnskabens sidste Ord i Sagen: hans Resultater blev paa mange Punkter kun Sandsynligheder, og han maatte ofte standse ved Formodninger, da det sikre Grundlag — samtidige Efterretninger — ganske manglede. Dette er ogsaa Grunden til, at skjønt Undersøgelsen af Kongesagaerne siden 1849 paa mange Punkter er optaget paa ny og har rokket ved Munchs Udgangspunkter, har alligevel ingen turdet foretage en ny Prøvelse af Beretningerne om Harald Haardraades Bedrifter i de græske Lande. Nylig har imidlertid et lykkeligt Fund bragt os, hvad vi savnede, — en samtidig græsk Beretning om Harald — og stillet os en Opgave, som krævede

[1] P. A. Munch, Saml. Afhandl. I, 505—54.

sin Løsning.[1] Prof. Wassilievsky i Moskwa — en Mand, der nyder en ikke ringe Anseelse blandt russiske Historikere — har i 1881 om et græsk Haandskrift fra 15de Aarhundrede i Moskwa offentliggjort i et russisk Tidsskrift en Afhandling (Совѣты и разказы византійскаго боярина xi вѣка. По неизданной греческой рукописи xv вѣка),[2] hvori han meddeler lange Uddrag af et eller rettere to græske Skrifter fra 11te Aarhundrede. Man var allerede før opmærksom paa, at Haandskriftet bl. a. indeholdt et græsk Skrift om Krigskunsten („strategikon"),[3] men ingen havde undersøgt det nærmere før Prof. W. Foran Texten af Strategikon findes en Indholdsfortegnelse, men denne naar kun til § 224, medens Texten indeholder 259 Paragrafer. Aarsagen hertil er, som Prof. W. viser, at Texten egentlig bestaar af to særskilte Skrifter, a) § 1—224, en Lærebog for Ynglinge om Krigskunsten, forfattet c. 1070—80 af en fornem Mand af græsk-armenisk Familie, hvis Farfader Kekaumenos i Basilios II.'s Tid (c. 1000) var indvandret fra Armenien og havde taget Bopæl i Makedonien eller Thessalien blandt Bulgarer og Vlacher, b) § 225—59, Raad til den regjerende Keiser (rimeligvis Michael Dukas 1071—78), forfattet af en fornem Græker, som kalder sin Farfader Nikulitzas (d. e. Nikolaos's Søn); det sees, at denne For-

---

[1] Se Hist. Tidsskr. 2den Række, 4de Bind, S. 203.

[2] Den russiske Titel betyder: Beretninger og Raad af en græsk Stormand fra 11te Aarhundrede efter et utrykt Haandskrift fra 15de Aarhundrede.

[3] Dette Skrift beskrives saaledes i Matthæi Accurata codicum græc. russ. Bibliothecarum Mosquensium notitia (Lips. 1805): „Fol. 136 Nescio cujus στρατηγικον multis partibus mutilum. Hic in fine fol. 228 leguntur ςφιβ id. Christi 1204. Sed Codex multo est recentior. Forte ergo hic numerus exemplari, quod scriba expressit, huc translatus est."

fatter (som jeg for Kortheds Skyld efter Farfaderen kalder Nikulitzas) er beslægtet eller besvogret med Familien Kekaumenos, hvilket gjør det forklarligt, at begge Skrifter er afskrevne sammen og har naaet til os i samme Haandskrift.

Dette Skrift af „Nikulitzas", som indeholder Oplysningerne om Harald Haardraade, er, som man vil se, af meget blandet Indhold: § 225—29 indeholde Betragtninger om Satyrer, Drager, Torden og Lynild, § 230 om Retfærdighed, § 231—34 om det Antal Aar, som er forløbne fra Verdens Skabelse, fra Jerusalems Grundlæggelse o. s. v., § 235 Henvendelse til den regjerende Keiser, § 236—7 om løgnagtige Beskyldninger, § 238—9 om keiserlige Velgjerninger, § 240 om Dommere, § 241—2 om Krigsfolks Forpleining, § 243 om ikke at ophøie Fremmede, § 244 om Værdighed og Hæder hos Rommerne, § 245—46 Exempler paa dette, § 247 Formaningsord til Keiseren, § 248 om ikke at betynge Folket med Skat, § 249 om Keiserens Frænder, § 250 om den keiserlige Families Misbrug af Magten, § 251 om Keiseren som Forbillede og Mønster, § 252 om Reserve af Kornforraad, § 253 om Ulykker, § 254 om Keiserens Enevælde, § 255 om gode og gudfrygtige Raadgivere, § 256 om Flaaden, § 257 om Hærene, § 258 om Flaadens Befalingsmænd, § 259 om Keiserens Reiser i Riget. De Stykker, som vedkomme os, § 243—46, meddeles her i Oversættelse, § 246 tillige i Originalen.

§ 243. Om ikke at ophøie Fremmede.

Ophøi ikke Fremmede til høie Embeder, hvis de ikke er af fyrstelig Byrd i sit eget Land, og betro dem ikke vigtige Embeder, thi ved at gjøre dette fornedrer Du i ethvert Tilfælde Dig selv, dine Embedsmænd og alle

Romere. Hvis Du giver en Fremmed, som kommer fra Anglia, Rang af Primicerius eller Strateg, hvilken Værdighed kan Du da give en Romer: ham gjør Du ganske vist til din Fiende. Men desuden, naar de i den Fremmedes Fædreland faar høre, at han har opnaaet saadan Værdighed og Magt, da vil de ogsaa der smile og sige: „Se, vi regnede ham for intet, men nu er han kommen til Romanien, se hvilken Rang han der har naaet. Det er aabenbart, at der ikke er dygtige Mænd i Romanien; derfor blev ogsaa vor Landsmand ophøiet. Hvis Romerne var dygtige Mænd, vilde de ikke have ophøiet ham til saadan Rang." Din keiserlige Høihed bør ikke sige: „Jeg har af den Grund givet ham den Rang, for at ogsaa andre skal komme hid, naar de faar høre derom." Denne Tankegang er ikke god. Hvis Du vil, skal jeg føre til Dig af det Slags Fremmede saa mange, Du ønsker, for Brød og Klæder. Det er meget nyttigere, Keiser, for Romanien ikke at give de Fremmede høie Værdigheder. Hvis de gaar ind paa at tjene for Kost og Klæder, saa vær Du rolig: de vil tjene Dig trofast og af sin hele Sjæl, idet de ser Dig i Hænderne for at modtage lidt Penge og Brød. Hvis Du giver en Fremmed Rang over „Spatharokandidatos", bliver han allerede tilbøielig til at nære Foragt og vil ikke tjene Dig redeligt. Spørg efter, Keiser, og vid, at i mange Tilfælde kom de til de før herskende Keisere, Basilios Porfyrogennetos [976—1025], hans Fader [Romanos II 959—63], Farfader [Constantin V 912—59], Oldefader [Leo V 886—911] og Forfædre. Men hvorfor taler jeg om de gamle Keisere? Hverken Romanos Argyropulos [1028—34] eller nogen anden af de salige Keisere har ophøiet en Franker eller Varang til Værdighed af „Patrikios" eller gjort nogen til „Hypatos" (Konsul)

eller givet ham Kommando over en Hær, men i det høieste kanske forfremmet en eller anden til Spatharios. De tjente alle for Kost og Klæder.

§ 244. Om Værdigheder og Ære hos Romerne.

Romerne tog de store Værdigheder og udførte Bedrifterne, og (da) var Romania i Fremgang. Jeg skal nævne Din keiserlige Høihed et Exempel. Min Farfader, Nikulitzas, som havde udført mange Kampe for Romania, opnaaede som tro Tjener at blive udnævnt til „Dux" i Hellas af de Herskende, og han fik denne Værdighed paa Livstid ved Guldbulle, ligesaa Værdighed af Domesticus over Garden (Excubita) i Hellas. Til den salige Keiser Basilios i hans Keiserdømmes 4de Aar [979—80] kom en ved Navn Petros,[1] Brodersøn af Frankias Konge, og Basilios udnævnte ham til Spatharios og forfremmede ham til Domesticus over Garden i Hellas; han skrev til min Fader: Det tilkjendegives Dig, at Petros, ægte Neveu af Germanernes Konge, har givet sig i Rigets Tjeneste og har valgt at leve og dø som mit Keiserdoms Tjener. Da jeg modtog hans Løfte, udnævnte jeg ham til Spatharios ved det gyldne Triklinium. Da han er en Fremmed, vilde jeg ikke udnævne ham til Strateg for ikke at krænke Romerne, men har gjort ham til Domesticus over den under dig staaende Garde. Men da jeg ved, at Du har denne Værdighed af min salige Fader [Romanos 959—63] ved Guldbulle, skal Du istedetfor Garden have Herredømmet over Vlacherne i Hellas. Mærk her den purpurfødte Keisers Sparsommelighed mod den Fremmede, skjønt Keiseren da var ganske ung.

[1] Denne Petros har Prof. W. ikke kunnet gjenfinde i noget af de franske eller tyske Kongehuse ved 980.

§ 245. Et andet Exempel.

Jeg vil ogsaa nævne et andet Exempel, hellige Hersker. Senacherim,[1] som Du ved var gamle Kongers Ætling, vilde faa Land af Keiser Basilios Porfyrogennetos for at leve og dø som hans Tjener. Men denne anerkjendte hans Dygtighed og udnævnte ham til Magister, men intet mere; og dog var han gamle Kongers Ætling og selv Konge.

§ 246. Et andet Exempel.

Jeg skal nævne endnu et Exempel for din keiserlige Høihed, men det skal være det sidste. Araltes var Søn af Kongen i Varangia og havde til Broder Júlavos, som efter sin Faders Død arvede det fædrene Rige og gjorde sin Broder Araltes til den anden i Riget efter sig. Men denne, som var ung og havde fattet Beundring for den romerske Magt, drog ud og gjorde Knæfald for den høisalige Keiser Hr. Michael Paflagōn; han førte ogsaa med sig en Skare af 500 tapre Mænd; og Keiseren tog imod ham, som det sømmede sig, og sendte ham til Sicilien, thi der var den romerske Hærmagt, som førte Krig paa Øen. Og Araltes drog did og udførte store Bedrifter, og da Sicilien var undertvunget, vendte han med sin Skare tilbage til Keiseren, som udnævnte ham til Manglabites. Derefter hændte det, at Delianos gjorde Oprør i Bulgarien, og Araltes og hans Mænd drog did med Keiseren og hans Hær, og han udførte mod Fienderne Bedrifter værdige hans Fødsel og Tapperhed. Men da Keiseren havde undertvunget Bulgarien, vendte han hjem; ogsaa jeg var med der, kjæmpende for Keiseren efter min Evne.

[1] En armenisk Stammefyrste, som 1021 med 14,000 Mand gik i den græske Keisers Tjeneste og fik Land af ham.

Og da vi paa Hjemveien var i Mosynupolis, udnævnte Keiseren ham — til Gjengjæld for hans Bedrifter — til Spatharokandidatos. Men efter Keiser Michaels Død og den følgende Keisers, hans Søstersøns, Død vilde [Araltes] i Keiser Monomachos's Tid drage hjem til sit Land, og det blev ikke tilladt ham, men man lagde Hindringer iveien for hans Reise [egl. Udgangen blev ham trang]; dog kom han i Hemmelighed bort og blev Konge i sit Land istedenfor sin Broder Júlavos; og han var ikke fornærmet over at være udnævnt til Manglabites eller Spatharokandidatos, men ogsaa som Konge bevarede han Troskab og Kjærlighed mod Romerne.

Paa Græsk lyder dette Kapitel saaledes (de i Klammere satte Rettelser ere af Prof. Wassilievski):

σμτ. Ἱστορία ἑτέρα.

Εἴπω δέ σοι ἕτερον τῆς βασιλείασου [τῇ βασιλείᾳ σου καὶ] κατὰ παύσω [καταπαύσω] τὸν περὶ τούτου λόγον. Ἀράλτης, βασιλέως μὲν Βαραγγίας ἦν υἱὸς, ἔχων δὲ ἀδελφὸν τὸν Ἰούλαβον, ὅς καὶ μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κατέσχε τὴν πατρικὴν βασιλείαν, προβαλλόμενος Ἀράλτην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ δεύτερον μετ᾽ αὐτοῦ εἰς τὴν βασιλείαν. Ὅς δὲ καὶ νεός ὢν ἠθέλησεν εἰσελθεῖν καὶ προσκυνῆσαι τῷ μακαριωτάτῳ βασιλεῖ κῦρ Μιχαὴλ τῷ Παφλάγονι καὶ ἐν θεᾳ γενομενος τῆς ῥωμαϊκῆς καταστάσεως. Ἤγαγε δὲ καὶ μετ᾽ αὐτοῦ καὶ λαὸν, ἄνδρας γενναιους πεντακοσίους, καί εἰσῆλθεν καὶ ἐδέξατο αὐτὸν ὁ βασιλεὺς, ὤν [ὡς] ἐνεδέχετο, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς Σικελίαν· ἐκεῖ γάρ ἦν ὁ ῥωμαϊκος στρατὸς πολεμῶν τὴν νῆσον. Καὶ ἀπελθὼν ἐνεδείξατο ἔργα[μεγά]λα· ὑποταγείσης δὲ τῆς Σικελίας, ὑπέστρεψε μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ ἐτίμησεν αὐτὸν μαγγλαβίτην. Μετὰ δὲ

ταῦτα ἔλαχε τότε μουλτεῦσαι τὸν Δελιάνον εἰς Βουλγαρίαν· καὶ συνεταξίδευσε καὶ ὁ Ἀράλτης μετὰ τοῦ βασιλέως ἔχων τὸν λαὸν αὐτοῦ· καὶ ἐνεδείξατο ἔργα εἰς τοὺς πολεμίους ἄξια τῆς εὐγενίας καὶ τῆς γενναιότητος αὐτοῦ. Ὑποτάξας δὲ τὴν Βουλγαρίαν ὁ βασιλεὺς ὑπέστρεψεν. Ἤμην δὲ κἀγὼ τότε ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τοῦ βασιλέως κατὰ τὸ δυνατόν. Ἐλθόντων δὲ ἡμῶν ἐν Μεσινουπόλει [Μοσυ-], ἀμειβόμενος αὐτῷ ὁ βασιλεὺς ὑπὲρ ὧν ἀγωνίσατο, ἐτίμησεν αὐτὸν σπαθαροκανδιδάτην. Μετὰ δέ τὴν τελευτὴν τοῦ κῦρ Μιχαὴλ καὶ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ τοῦ ἀπὸ βασιλέως [Καλαφάτου?], ἠθέλησεν ἐπι τοῦ Μονομάχου αἰτησάμενος ὑποχωσῆσαι εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ, καὶ οὐ συνεχωρήθη, ἀλλὰ γέγονεν αὐτῷ στενὴ ἡ ἔξοδος· ὅμως λαθὼν ὑπεχώρησεν καὶ ἐβασίλευσεν εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰουλάβου καὶ οὐκ ἐγόγγυσεν ὑπὲρ ὧν ἐτιμήθη μαγγλαβίτης ἢ σπαθαροκανδιδάτης, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ βασιλεύων ἐφύλαξε πίστιν καὶ ἀγάπην πρὸς Ῥωμαίους.

Jeg har gjengivet hele Afsnittet om de Fremmede (243—46), for at Forfatterens Hensigt med at omtale Harald kan blive klar: for Forfatteren er Harald kun et Exempel paa, hvor sparsomt de byzantinske Keisere uddelte Titler og Værdigheder til barbariske Fyrster og Fyrstesønner, det er ikke Forfatterens Mening at skildre Detaljen i Haralds Bedrifter i Keiserens Tjeneste: saa meget tryggere kan vi altsaa forlade os paa, hvad der fortælles. Det sees, at Forfatteren har ialfald seet Harald under Toget mod Bulgarerne (1041); at han personlig har kjendt eller talt med ham, staar der ikke. Den Forfremmelse, Harald nød efter Bulgarertoget paa Hjemveien, har henledet Opmærksomheden paa ham, og Forfatteren har da faaet at vide om Haralds Herkomst, samt at han har

udmærket sig paa det glorværdige Felttog i Sicilien. Disse Oplysninger har Nikulitzas da medtaget i sin Fremstilling, men dennes Hensigt er ikke at give detaljerede Oplysninger til Haralds Historie, kun at fremhæve, hvilke Titler han opnaaede i græsk Tjeneste, samt hvilke Felttog der havde foranlediget Forfremmelsen. Dette maa man have for Øie, naar vi i det følgende skulle uddrage historiske Data af Beretningen og gjennemgaa de nye Oplysninger, den giver os.

1. Haralds Herkomst. Vi kan ikke af den græske Forfatter vente nye Oplysninger om Haralds Herkomst og Slægtskab, som er os bekjendt nok fra Kongesagaerne. Hvad der berettes, har imidlertid nok sin Betydning deri, at man kan se, hvad Harald eller hans Følge berettede om ham til Byzantinerne. Det forstaar sig vel af sig selv, at Harald fremstillede sin Herkomst og sine tidligere Forhold saa glimrende som muligt uden at gaa Sandheden for nær. Nu var Harald ganske vist kun yngste Søn af en rig Godseier, der vistnok førte Kongenavn over en liden norsk Provins, Ringerike; men han var dog Halvbroder af en berømt og i sin Tid mægtig Konge i Norden, Olav den hellige. Harald var tillige for ung til at kunne have indtaget nogen Stilling ved sin Halvbroders Hof, thi Olavs regjerende Myndighed ophørte med 1028, da Harald var 13 Aar gammel; men da Olav 2 Aar senere forsøgte at vinde sit Rige tilbage, samlede Harald en stor Skare Tilhængere, deltog i Spidsen for disse i Kampen for sin Broder og spillede saaledes for et Øieblik en stor Rolle ved sin Broders Side. Af disse Bestanddele, sete i det mest fordelagtige Lys, er Nikulitzas's Beretning sammensat: Harald er ikke Søn af en norsk Smaakonge, men „Søn af Kongen i Varangia", ikke Halvbroder af Kong

Olav, men Broder, og han indtager „den anden Rang i Riget efter sin Broder“. At Harald siden Olavs Død har været landflygtig i Rusland, og at han drager derfra til Konstantinopel for at søge sin Lykke eller tjene sit Brød. ved den græske Forfatter naturligvis intet om; det har visselig Harald eller hans Mænd ikke havt nogen Interesse af at omtale.

Med Hensyn til de af Nikulitzas brugte Navneformer er følgende at mærke: Varangia er ikke tidligere kjendt i den Betydning, Navnet her har; ellers har det Betydningen af Væringekorpset eller rettere som Collectivbenævnelse for „Væringerne“, og i den Betydning findes det allerede hos Anna Komnena.[1] Her maa det efter Sammenhængen betyde Væringernes Land, altsaa „de skandinaviske Lande“; Nikulitzas har naturligvis ikke vidst, at Varangia bestod af flere Riger, eller at det Rige, Haralds Fader besad, kun var en liden Provins i et af Varangias Riger. Ganske paa samme Maade bruger Nikulitzas Varanger som Folkenavn om Nordboer overhovedet, se § 243, hvor det stilles ved Siden af Franker; at dette overhovedet er den almindelige Betegnelse i byzantinske Kilder fra 11te Aarhundrede. skal nedenfor nærmere omtales. Harald kaldes i græsk Form Araltes uden H; dette passer ganske til, at Konstantin Porfyrogennetos kalder den russiske Fyrstinde Helga Elga,[2] og da Navnet ogsaa af Russerne gjengives Olga uden H, kunde man føle sig fristet til at antage, at ogsaa Navnet Araltes var gaaet gjennem russiske Munde, før det naaede Nikulitzas, hvis det ikke laa nærmere at antage, at Byzantinerne

[1] *Ναμπιτης ὁ αρχων Βαραγγίας.* Alexiad. VII, 3.
[2] Const. de ceremoniis aulæ Byz. II, 15 p. 594 (ed. Bonn).

overhovedet ikke kunde gjengive det germaniske begyndende H, f. Ex. Henrik skrives Ἐνέριχος[1] eller Ἐρρῆς.[2] At Olav (Óláfr) blev forandret til Ιουλαβος, var derfor heller ikke mere end man kan vente.

Beretningen viser, at Haralds kongelige Herkomst var godt kjendt blandt Grækerne; det er altsaa et uhistorisk Sagn, naar den vidtløftigere Saga om Harald beretter, at Harald blandt Grækerne kaldte sig Nordbrikt og hemmeligholdt sin kongelige Herkomst paa Grund af Grækernes Mistænkelighed mod kongebaarne Fremmede. Dette Sagn er endvidere knyttet til Islændingen Maar Hunrødssøn, som da var Sveitehøvding blandt Væringerne, som endelig vilde vide, hvem Nordbrikt var, og fortrydelig over ikke at faa noget at vide reiste hjem til Island; ogsaa dette maa saaledes bortfalde, ligesom det jo i sig selv er meget usandsynligt, at Fader til Havlide Maarsøn (f. c. 1170—80 † 1130) skulde have optraadt i Konstantinopel saa tidligt som c. 1035. Mærkeligt nok er hele denne Beretning udeladt af Forfatteren af Noregs konungatal og af Snorre Sturlassøn.

2. Ankomst til Konstantinopel. „Han vilde hylde den høisalige Keiser Michael Paflagōn og lære at kjende det romerske Rige“. Ogsaa Sagaerne nævne som bekjendt enstemmig Michael som Keiser, da Harald kom til Konstantinopel,[3] og alle give ham Tilnavnet Katallaktus, hvilket Tilnavn Munch har paavist tilhører Michael Paflagōn og ham alene.[4] Naar Munch alligevel paa Grund af en tilfældig Lighed mellem Sagaens Prosa-

---

[1] Anna Komnena I, 62, 67.
[2] Niketas Choniatas (ed. Bonn) p. 796.
[3] Fagrskinna c. 150, Heimskringla S. 347[22], Flatöbogen III, 290.
[4] P. A. Munch, Saml. Afhandl. I, 531, N. F. H. II, 66.

beretning og en græsk Krønike har troet at maatte skyde Haralds Ankomst tilbage til Keiser Romanos's Tid — 1032 eller 1033 —, maa dette saaledes nu opgives. Harald kan ikke være kommet til Konstantinopel før (tidligst) Sommeren 1034, og hvis man presser Ordene stærkt, skulde det synes, som om allerede Toget til Sicilien (1038) var begyndt. Dette tror jeg dog, efter hvad ovenfor er antydet, er urigtigt og tør derfor her kun sætte Haralds Ankomst til mellem Sommeren 1034 og Høsten 1038.

3. Harald og Væringerne. Harald „førte med sig en Flok af 500 tapre Mænd". Dette stemmer ganske med Kongesagaerne: efter Snorre havde han med „en stor Skare Mænd (mikil sveit manna), efter Noregs konungatal: en stor Flok af Nordmænd (mikit lið Norðmanna), hvilket kommer ud paa det samme; derimod har den vidtløftigere Saga glemt dette og synes at lade ham komme alene. Efter Nikulitzas fulgte denne Skare ham under hans hele Ophold i de græske Farvand; ogsaa heri stemme Sagaerne, kun med den Forskjel, at Harald efter Snorre efterhaanden blev „Høvding over alle Væringer", hvilket tydeligt er en Overdrivelse. I det hele taler Nikulitzas ikke om noget „Væringekorps", hvori Harald skulde være indtraadt; det kan altsaa sluttes, at der da endnu ikke existerede noget fast Korps af Væringer, men at de ankommende Væringer sluttede sig sammen i større eller mindre Afdelinger, som knyttedes løst til de opererende Hære.

I Forbindelse hermed maa det betones, at Nikulitzas, ligesom overhovedet de græske Forfattere fra 11te Aarhundrede, skjelner mellem Russer og Væringer, saa at Munchs Hypothese om, at Harald og hans Væringer i

de byzantinske Krøniker skjule sig under Russernes Navn, maa opgives.

4. Toget til Sicilien. Keiserens Hærfører, Georgios Maniakes, landede paa Sicilien 1038, erobrede Messina og andre Byer, vandt en stor Seir over Saracenerne ved Remata (Ramette, nær Messina) og rykkede mod Syrakus; da samlede Emiren fra Afrika Abdallah en umaadelig Hær, for hvilken Maniakes rykkede tilbage til Traginæ (V for Etna), hvor Vaaren 1040 det afgjørende Slag stod, som drev Emiren paa Flugt og bragte Syrakusæ i Grækernes Vold. Maniakes stod nu næsten ved Maalet, Siciliens Erobring, da han blev tilbagekaldt i Unaade; hans Efterfølgere tabte snart igjen Terræn, kun Messina holdt sig, og Vaaren 1041 maatte den nye Hærfører, Dokeanos, skynde sig over til Longobardien, da de franske Normanner havde bemægtiget sig Melfi (Marts 1041). Om Haralds Bedrifter paa Sicilien ytrer Nikulitzas: Han drog [til Sicilien] og udførte der store Bedrifter, og da Sicilien var undertvunget, vendte han med sin Skare tilbage til Keiseren, som udnævnte ham til „Manglabites“. Hvis vi her holde os blot til Ordene, har Harald kun deltaget i den heldige Del af Felttoget (Erobringen af Sicilien), ikke i Nederlagene; han skulde altsaa være vendt tilbage til Keiseren Vaaren 1040. Rimeligst er det dog, at Forf., der jo skriver til Keiseren, kun har villet udtrykkelig dvæle ved den heldigere Del af Felttoget — Romerfolkets Seire —, og at han i Virkeligheden ved „efter Siciliens Erobring“ mener „efter Felttogets Slutning“, thi det vil sees af det følgende, at Harald neppe var tilbage i Konstantinopel før efter Midtsommer 1041. Isaafald har Harald fulgt med Dokeanos's øvrige Tropper fra Sicilien til Nedreitalien og med dem deltaget i de første uheldige

Kampe mod de franske Normanner. Ogsaa tidligere har man i de græske Skildringer af Kampene paa Sicilien villet søge at skaffe en Plads for Haralds Bedrifter, og Munch har da standset ved at antage, at Harald har hørt til den Skare, som under Katakalon Kekaumenos saa tappert forsvarede og 25de Mai 1040 ved et Udfald reddede Messina;[1] men dette er umuligt, da Kedrenos udtrykkelig siger, at Katakalon — der selv hørte til samme armeniske Familie som Forfatteren af den før nævnte Lærebog i Krigskunsten — var Anfører for den armeniske Legion, der bestod af 300 Ryttere og 500 Fodfolk.[2]

5. Toget i Bulgarien. „Derefter hændte det, at Delianos gjorde Oprør i Bulgarien, og Harald og hans Skare drog med Keiseren i Krigen, og han udførte mod Fienderne Bedrifter værdige hans ædle Fødsel og Tapperhed". Delianos's Opstand begyndte allerede tidligt paa Sommeren 1040, da Keiseren selv maatte flygte fra Thessalonika til Konstantinopel; det afgjørende Punkt var, da Alusianos (26de Oktober 1040) blev slaaet tilbage fra Thessalonika ved Hjælp af Helgenen Demetrios og de høisindedes Legion *(το τάγμα τῶν μεγαθύμων)*. Thi senere opkom Strid mellem Alusianos og Delianos, den sidste blev (3die Juli 1041) blindet af Alusianos, som derpaa flygtede til Keiseren; denne drog nu i Spidsen for sin Hær til Thessalonika og Bulgarien, undertvang Landet og vendte derefter hjem til Konstantinopel, hvor han døde 10de December 1041. Da det udtrykkeligt siges, at Harald drog mod Bulgarerne sammen med

---

[1] Munch, N. F. H. II, 77.

[2] *ὁ τοῦ τάγματος ἄρχων τῶν Ἀρμενιακῶν, Κατακαλῶν ὁ την ἐπωνυμίαν Κεκαυμένος, τριακοσίους ἱππότας ἔχων μεθ᾽ ἑαυτοῦ και πεντακοσίους πεζούς.* Kedrenos, II, 523.

Keiseren selv, kan der ikke være Tvivl om, at han kun har deltaget i den sidste Del af Krigen eller rettere det eneste krigerske Tog, hvori Keiseren deltog, i den 2den Halvdel af 1041. De egentlige Kongesagaer kjende intet til Haralds Optræden i Bulgarien; kun Skalden Thjodolv kalder ham leilighedsvis „Bulgarernes Brænder", hvoraf allerede Munch med Rette sluttede, at Harald deltog i Bekjæmpelsen af Delianos's Oprør 1040—41. Munch formodede her, at den Bedrift, som Kedrenos tillægger de høisindedes Legion — et seirrigt Udfald fra Thessalonika med Bistand fra St. Demetrios —, maatte overlades Harald og hans Væringer, navnlig paa Grund af Ligheden med en Legende, hvori St. Olav spiller omtrent samme Rolle som St. Demetrios,[1] og skjønt Munch senere begyndte at tvivle om Rigtigheden af sin egen Formodning,[2] er denne dog gjennem Antiquités Russes naaet til Rusland, hvor Wassilievski godkjender den. Imidlertid kan det vises, at denne Legende om St. Olav i den norsk-islandske Literatur oprindelig har tilhørt en Tradition fra 12te Aarhundrede, hvor den har en historisk Baggrund, og først langt senere er bleven knyttet til Harald, der som St. Olavs Broder for den legendariske Opfatning kunde synes at have bedre Ret til den. Der bør vel heller ingen Tvivl være om, at „de Høisindede" *(οἱ μεγαθυμοι)* ikke var Navnet paa et Korps af udenlandske Leietropper — disse benævnes altid efter sin Nation — men paa et Troppekorps af den regulære græske Armé, ligesom „de

[1] P. A. Munch, Saml. Afhandl. I, 541.
[2] P. A. Munch, N. F. H. II, 887.

udødelige“ i en noget senere Tid[1] udtrykkelig omtales som indfødt græske.[2]

6. Ophold i Konstantinopel. Efter Toget i Bulgarien nævner Nikulitzas ingen udenbys Krigstjeneste af Harald; det er tydeligt, at han fra Høsten 1041 har havt sin Station i Hovedstaden. Dette fremgaar bedst af de nye Værdigheder, han erhvervede. Allerede efter det første Felttog blev Harald „Manglabit“ d. e. indlemmet i det Korps, der gjorde den indre Tjeneste i Paladset. Manglabiter (*μαγγλαβιται* eller *μαγκλαβιται*), egtl. Rembærere, omtales hyppigt af Konstantin Porfyrogennetos som de, der gik i Spidsen for alle keiserlige Processioner som Herolder eller deltog i alle Ceremonier i Paladset; de vare af Rang med Spatharier (Livgarden). Dette har for Haralds Vedkommende været en personlig Udmærkelse, som har knyttet ham til Hoffet og foranlediget, at den Væringeafdeling, han anførte, har faaet fast Station i Hovedstaden, hvilket ikke forhindrede, at han i Spidsen for den med Keiserens øvrige Hustropper drog med til Bulgarien. Af Marschruten og Navnet Mosynopolis (i det østlige Makedonien) sees, at Hæren var paa Hjemturen — altsaa til Stationen i Hovedstaden —, da Harald blev udnævnt til „Spatharokandidat“. Denne Forfremmelse gjorde ingen Forandring i hans Virksomhed, thi „Spatharokandidat“ — egtl. Officer blandt Spatharierne — betegnede ikke længer nogen Stilling eller Embede, men kun en Rang, som kunde uddeles til mange Slags civile eller militære

[1] Se Anna Komnena I, 120 (*αθανατοι*).

[2] Wassilievskis Formodning, at *οἱ μεγαθυμοι* skulde være et Slags Oversættelse af Tilnavnet „harðráði“ — som Harald selvfølgelig først fik flere Aar senere under sin Regjering i Norge — behøver vel ingen Gjendrivelse.

Embedsmænd. I Keiser Konstantin Porfyrogennetos's Værk over Hofvæsenet gives forskjellige Lister over Rangklasserne; jeg skal her sammenstille to, som synes mig de fuldstændigste:[1]

1. Cæsar.	
2. Nobilissimus.	
3. Curopalata.	
4. Patricia Zosta.	
5. Magistri.	1. Magistri.
6. Proconsules *(ανθυπατοι)*.	
7. Patricii.	2. Patricii et strategi.
8. Protospatharii.	3. Protospatharii.
9. Iterum consules *(δισυπατοι)*	4. Scribæ castrenses, excubiis et numeris icanatis præfectus, spatharii [Feil for: *spatharo candidati*], senatores et consules.
10. Spatharocandidati.	
11. Spatharii.	5. Spatharii.
12. Consules *(ὕπατοι)*.	
13. Strator.	6. Stratores.
	7. Comites scholarum.
14. Candidatus.	8. Candidati equestres.
15. Mandator.	9. Scribones et domestici.
16. Vestitor. } 17. Silentiarius. }	10. a secretis, vestitores, silentiarii.
18. Stratelates.	11. Mandatores imperatorii et candidati pedestres.
	12. Comites numerorum canaborum, tribuni comites classis.

Skjønt der i disse Lister er endel Afvigelser, som vilde kunne yderligere forøges ved andre, mindre fuldstændige Lister, vil de ovenfor meddelte være tilstrækkelige til at give et Indblik i den byzantinske Rangforord-

[1] de ceremoniis I, 708—12, jfr. 193.

ning. Sammen med de historiske Beretninger kan man da uddrage den Lære, at Magistre, Patriciere og Protospatharier ere de Rangspersoner, som have eller kan have selvstændig militær Kommando, Anførere for Hære eller selvstændige Troppekorps; de udgjøre i Forbindelse med de meget faatallige, endnu høiere Rangsklasser (som i Regelen tilhøre Keiserfamilien, og som først af Keiser Alexios Komnenos yderligere udvidedes) Rigets Stordignitærer. Men nærmest i Rang efter dem følger Spatharokandidaterne, som neppe nogensinde havde selvstændig Kommando, men dog i Regelen vare de høiere Officerer i de større Hærafdelinger; tyske Historikere pleie at oversætte Ordet med „Oberst“, medens Patriciere og Magistre blive „Generaler“. Denne Titel svarer altsaa ganske til den Stilling, Harald paa denne Tid indtog som Chef for en Del af de i Hovedstaden stationerede, udenlandske Tropper.

7. Hjemreisen. Nikulitzas beretter, at Harald i Konstantinopel oplevede baade Mikal Paflagōns Død (10de Decbr. 1041) og hans Søstersøn Michael Kalafates's kortvarige Regjering (afsat 21de April 1042), og at han under Konstantin Monomachs Regjering søgte om Afsked, at denne blev nægtet ham, men at det dog lykkedes ham hemmelig at komme bort. Det vil heraf sees, hvor lidet troværdige Traditionerne ere om, at Harald havde forført en fornem græsk Dame og derfor blev kastet for en glubende Løve, som han kvalte i sine Arme (Vilhelm af Malmesbury c. 1120), eller at Harald for Manddrab blev kastet for en Drage, som han dræbte med en liden Kniv (Saxo c. 1200), eller at Zoe anklagede Harald for at have forført hendes Søsterdatter Maria, at Keiseren lod ham kaste i Fængsel, at han her dræbte en Edderorm og blev frelst ved St. Olavs Hjælp (Flatøbogen og Morkinskinna)!

Mærkeligt nok har baade Forf. af Noregs konungatal og Snorre Sturlassøn udeladt alt om det Dyr, som Harald skulde have dræbt i Fængslet; derimod har de fulgt sin islandske Kilde i at fortælle om Zoes „Broderdatter“ og Fængslingen, men ogsaa disse Træk maa altsaa opgives som uhistoriske ligeoverfor Nikulitzas's enkle og naturlige Beretning.

Nikulitzas nævner, at Haralds Grund til at opsige sin Stilling var, at han „vilde vende hjem til sit Land“. Her træder af de nordiske Kilder alene Snorre supplerende til; efter at have næsten med de samme Ord som Nikulitzas berettet, at Harald „ønskede at fare til Nordlandene til sin Odel“, tilføier han, at „han havde da faaet at vide, at hans Brodersøn Magnus Olavssøn var bleven Konge baade i Norge og i Danmark, og opsiger saa sin Tjeneste hos Grækerkongen“. Denne Forklaring er saa meget rimeligere, som Tidspunktet ganske stemmer med Nikulitzas. Magnus blev Konge i Danmark om Høsten 1042, altsaa rygtedes dette vel til Grækenland i Løbet af 1043; tidligere kan Harald ikke være reist hjem, thi efter Nikulitzas gjorde han en Stund Krigstjeneste under Konstantin Monomachos, som først 11te Juni 1042 blev Keiser. Og senere end 1044 kan Harald ikke have forladt Grækenland, thi han optræder allerede 1045 i Sverige.[1] Munch har villet bestemme Haralds Fængsling, Flugt og Hjemreise endnu nøiere til Sommeren 1043; men hans Ræsonnement forudsætter baade, at Harald virkelig blev fængslet, og at Grunden var den samme, hvorfor saa mange Russer i 1043 blev fængslede, at Harald ansaaes for en Russer (idet Russerne Sommeren 1043 førte Krig mod

[1] Se Munch, N. F. H. II.

Grækenland); men som vi har seet, maa begge disse Forudsætninger nu forlades.

8. Haralds senere Liv. Mærkeligt nok ved Nikulitzas ogsaa at fortælle om, hvorledes det gik Harald i hans Hjem; han ved, at han blev Konge i sit Hjemland [„efter sin Broder Olav", tilføier han; han har altsaa tænkt paa en direkte Succession, istedenfor at Harald fulgte efter Brodersønnen Magnus † 1047] og at han „som Konge bevarede Troskaben og Kjærligheden til Romerne". Hvis man blot holdt sig til den første af disse Notitser, kunde man deraf kun slutte, at norske Væringer, som efter 1047 kom til Konstantinopel, har fortalt om, at Harald blev Konge; men lægger man dertil den anden Notits, kan man ikke andet end slutte, at Harald virkelig har vedligeholdt Forbindelsen med det græske Hof ved Sendelser, maaske ved Gesandtskaber. Dette er nu i sig selv ikke saa urimeligt, allerede af den Grund, at de efter Konstantin Monomach følgende Keisere alle vare ældre Krigsmænd, som i sin Tid havde gjort Krigstjeneste sammen med Harald og derfor muligens alle havde været hans personlige Bekjendte: Michael Stratiotikos 1056—57, Isaak Komnenos 1057—59 og Konstantin Dukas 1059—67. Imidlertid tør man, efter alt hvad man ved om Haralds Karakter og Planer, vistnok for disse Gesandtskaber forudsætte et politisk Motiv. Jeg kan nu ikke godt tænke mig, at Harald i det græske Rige, hvis indre Brøst han jo maatte kjende, kunde søge en Forbundsfælle i sin Erobringspolitik enten mod Danmark eller mod de britiske Øer. Derimod er der tydeligvis i Haralds kirkelige Politik Momenter, der kunde bringe ham til at søge Tilknytningspunkter til Byzans. Erkebiskopen af Bremen var villigt bleven anerkjendt af Magnus den gode som Nordens Primas; men da

ogsaa Kong Sven sluttede sig nær til Adalbert, blev det en politisk Nødvendighed for Kong Harald at løsrive sit Rige fra Bremen. I Begyndelsen sendte han sine Biskopsemner direkte til Rom for at vies, men dels blev de nyviede Biskoper fangne paa Hjemveien af Bremer-Erkebiskopen, dels udvirkede denne Pavens Erkjendelse for, at Bremen herskede ogsaa over den norske Kirke. Denne Vei blev saaledes lukket for Harald, som imidlertid skaffede sig nye Biskoper indviede i England eller Frankrige og, da Adalberts Gesandter foreholdt ham hans Pligter ligeoverfor Bremen, svarede med den ganske byzantinske Udtalelse: „Jeg ved ikke, hvem der er Erkebiskop og Hersker her i Norge undtagen jeg, Harald“ (se nescire quis sit archiepiscopus aut potens in Norvegia, nisi solus Haroldus). Senere ser man af det Brev, Pave Alexander II c. 1062 skrev til Kong Harald, at denne foruden Biskoper, viede i England eller Frankrige, ogsaa havde Biskoper, der ikke vare viede (d. e. ikke viede paa romersk Vis). Man har vistnok med Rette sammenstillet det med de Efterretninger, vi har fra denne Tid fra Island, at der optraadte tre armeniske Biskoper (Peter, Abraham og Stefan), og med en Paragraf i Graagaas, der forudsætter græske eller armeniske Biskoper i Virksomhed paa Island; og efter en Antydning af P. A. Munch [1] har A. D. Jørgensen nærmere udviklet dette derhen, at Harald i sin Iver for at skaffe sig en kirkelig Støtte har knyttet sig til de fra Armenien udgaaede kjætterske Bevægelser. [2] Snarere skulde jeg dog tro, at disse Biskoper virkelig har været græske, men at den katholske Geist-

[1] N. F. H. II, 116.

[2] A. D. Jørgensen, den nordiske Kirkes Grundlæggelse og første Udvikling S. 694.

lighed paa Island har ved Ordet „ermske“ villet betegne dem som kjætterske; og jeg tror, denne Opfatning kan støttes ved den fra Nikulitzas hentede Oplysning, at der, medens Kong Harald var norsk Konge, bestod en politisk Forbindelse mellem ham og de græske Keisere.

Det tør efter denne Undersøgelse fastslaaes, at Harald

1) kom til Konstantinopel under Keiser Michael IV, mellem 1034 og 1038;
2) han kom ledsaget af 500 Mand (Væringer), som under hans Anførsel gav sig i græsk Krigstjeneste;
3) det var bekjendt blandt Grækerne, at han var en nordisk Kongesøn;
4) han udførte paa Sicilien 1038—40 og i Bulgarien 1041 Bedrifter, som vakte Opmærksomhed for ham blandt Grækerne og hos Keiseren, der hædrede ham med Optagelse i Livgarden og med Hoftitler;
5) han flygtede fra Konstantinopel i 1043 eller 1044;
6) Harald fornyede som norsk Konge Forbindelsen med det græske Hof, rimeligvis af kirkepolitiske Grunde.

I et følgende Afsnit skal jeg søge at vise, hvad Betydning de nye Oplysninger om Harald har for Kritiken af Skaldedigtene og Sagaerne om ham.

II.

P. A. Munch har rigtig hævdet, at der maatte gjøres Forskjel mellem Skaldenes Digte om Harald og Sagaernes Beretninger: hvis man skulde komme efter, hvad Harald eller hans Følgesmænd berettede om hans Bedrifter udenlands, og undersøge disse Beretningers Sandhed, maatte Sammenligningen ske ikke mellem de paa Skaldedigtene byggede Sagaer og Byzantinerne, men direkte mellem Skaldedigtene og Byzantinerne. En saadan Sammenstil-

ling har han ogsaa udført; naar den nu kan gjentages med mere Held, ligger dette dels i, at der nu foreligger en direkte Beretning om Harald og man ikke længer er nødt til at nøie sig med den almindelige græske Rigshistorie, dels i at Skaldedigtningen er bleven lettere og fuldstændigere tilgjængelig, fornemmelig gjennem Gudbrand Vigfussons store Samling ***Corpus poeticum boreale.*** De Skalde, hvis Vers vi efter denne Samling (II, 204—223) i det følgende skal citere, ere: a. Thjodolv Arnorssøn, b. Bølverk Arnorssøn, c. Illuge Bryndøleskald, d. Valgard fra Vold, e. Stuv den blinde og f. Thoraren Skeggessøn, alle samtidige med Harald.

a. Af Thjodolvs Digt „Sexstefja" finde vi 6 hele og $\frac{1}{4}$ Vers, som maa henføres til Haralds Ungdom inden c. 1043; deres Indhold — i den Orden, jeg antager for den rigtige — er: (1) Jeg hørte, at Kamp-Uveiret drev hvast mod Kongen nær Haug (ɔ: ved Stiklestad),[1] men „Bulgarernes Brænder" hjalp sin Broder godt; han skiltes 15 Aar gammel sørgmodig fra den faldne Olav og hyllede sit Hoved. (2) 80 vundne Borge kan regnes i Serkland (den unge Kriger gjennemgik mange Farer), før han, Serkernes Fiende, gik at vække Hilds haarde Leg med Skjoldet i den flade Sikelø. (3) Den ukrigerske Usling har staaet fjærnt, da Sværdsvingeren tog med Vold Rinds Rivalinde (Jordèn ɔ: Sicilien); Afrikas Konge kunde ikke holde Onars snesmykte Mø (ɔ: Sicilien) for ham eller hans Mænd. (4) Hærmændenes Høvding stillede, da Spydene var løftede, Ulvenes Hunger, men de Flygtende bad om Fred; han har søndenfor Havet ofte kjøbt Rigdomme med Spyd, hvor de feige flygtede. (5) Han, som gik paa

[1] En Gaard i Værdalen nær Stiklestad (Hskr. 525), ikke *Ølvishaugr* (i Skogn), som Vigfusson siger.

Langbarders Land . . . . (6) Ulve-Mætteren lod stikke begge Stolkongens Øine ud (Uro var da begyndt); Agdekongen satte et grusomt Mærke paa den tapre Fyrste i Østen, men Grækernes Konge gik en daarlig Vei. (7) Folk ved, at Harald har kjæmpet i 18 store Slag (ofte brød han Freden), førend du kom hid [ɔ: til Norge]; berømte Konge, du farvede i Blod den gule Ørns hvasse Klør (Ulven fik Føde, hvor du kom).

Af Thjodolvs Digt med Enderim (rúnhenda) er nogle faa Verslinier bevarede, hvoraf fremgaar, at „Jarisleiv lærte snart at kjende, at han (Harald) slægtede paa den hellige Konge i Tapperhed“, at han (Harald) og Eiliv drog ud i Krig sammen med sine Hærmænd og kjæmpede mod Øster-Vender og Læser (ɔ: Lecher, Polakker).

b. Af Bølverks Digt fra Aar 1048 eller et af de følgende Aar hører herhid 4 hele og 3 halve Vers: (1) Fyrste, du hvæssede Sværdets Spids, da du gik af Striden; du fyldte Ravnen med blodigt Kjød (Ulven tuded i Aasen); men de følgende Aar[1] var du (aldrig hørte jeg en Kriger mere berømt) øst i Gardarike. (2) Den kolde Blæst drev Snekkens sorte Stavn fra Land, prægtigt bar de brynjede Skibe sin Udrustning; tapre Fyrste, du saa fra Skibet Miklegards Tinder, mange barmfagre (ɔ: høibordede) Skibe skred mod Borgens høie Side (3) Du farvede Sværdet rødt og gik i [Keiserens] Tjeneste; hvert Aar var du i Kamp (saa heldig) som du vilde. (4) Skibet blev fuldt af Blod ved Stranden (du kjæmpede tappert, Herre), Sandet modtog søndenfor Sikelø de sunkne Lig efter Kampen.

[1] Det sees af Prosa-Texten hos Snorre (Hskr. 547[12] nökkura vetr), at der skal læses *ár hin næstu* (Vigfusson), ikke *ár hit næsta*, som Unger efter flere Haandskrifter har.

(5) Fyrste, du prøvede at vove Skibene mod Blaaland; Børen blæste prægtigt mod tjærebredde Stavn, Skuren drev Sjøsprøit mod den dyrebare Skjoldrand, men Høvdingen reiste Masterne i den tunge Søgang. (6) Den kloge Fyrste havde Seir i hver Strid (den skarpe Kamp udkjæmpedes); (7)[1] og Høvdingers Seirherre lod stikke Øinene ud af den fangne Fyrstes Hoved.

c. Af Illuge Bryndøleskalds Drápa findes kun 4 firlinjede Vers. At mærke er, at 2den og 3die Verslinje i hvert Vers er indskudt fra et Digt, som handler om Vølsungerne: (1) Det var Ulvens Glæde, naar min Herre drev Mange paa Flugt (Fyrsten stak Sværdet i Ormen). (2) Derfra gjorde Høvdingen sin Østerfærd (Fyrsten holdt Ormens bedske Hjærte over Ilden). (3) Ofte kjæmpede min Herre tidligt om Morgenen med Frankerne (den tapre Fyrste flygtede ikke ved Kvindens [ɔ: Brynhilds] Gaard). (4) Harald, du undertvang med Skjoldet Sønderlandene under den berømte Michael (vi har hørt, hvorledes Budles Søn [Atle] bød sine Svogre hjem).

d. Af Valgards Drápa fra c. 1047 henfører Vigfusson til dette Tidsrum 4 Halvvers: (1) Fyrste, du styrede, der hvor Skibene skjalv, med en stor Hær syd forbi de brede Lande; Sikelø blev omsider ødelagt. (2) Den lyse Ild udbredte sig, Vikingerne stormede den tapre Høvdings Befæstning (el. den tapre Høvdings Vikinger stormede Befæstningen), Sorg faldt paa Borgens Mænd. (3) Den rasende Lue skød hastigt Gløder ud af Soden, og Røgen stod op i Luften ud af de brændende (?) Huse. (4) Halv-

[1] Dette Vers henføres af Vigfusson til Bølverk, maaske med Rette, skjønt Sn. E. I, 514 angiver Thjodolv som Forfatter.

delen bød du, Fyrstesøn, strax at hænges (?);[1] du har skiftet saaledes, at der er færre Væringer tilbage.

e. Af Stuv Blindes Arvedrápa om Harald hører kun to Vers om Jorsalafærden hid: (1) Den kampdjærve Kriger drog at lægge under sig Jorsal; det øvre Land var venligt mod Hærføreren og Grækerne, Jorden kom ubrændt under Krigeren med vældig Magt. (2) Agdekongens Raad og Vrede rammede Stimændene paa begge Jordanens Bredder (det rygtedes); for sine onde Handlinger led Folket ondt af Fyrsten og blev straffet. [Omkvæd: Haralds Aand have i Himmelen et herligt Ophold i Evighed hos Christus].

f. Af den ellers ubekjendte Thoraren Skeggessøn er kun et Halvvers bevaret: Den tapre Fyrste fik Guld, men Grækenlands Stolkonge gik derfra stenblind med haardt Mén.

Hvis disse Vers sammenlignes med den græske Beretning hos Nikulitzas, vil det sees, at de dels ganske stemme dermed, dels supplere den. Hovedpunktet hos Skaldene er aabenbart Erobringen af Sicilien og Kampen med Afrikas Konge (Tjodolv 2—3, Bølverk 4, Valgard 1), og det fremgaar jo ligeledes af Nikulitzas' Beretning, at det var Haralds Bedrifter paa dette Tog (1038—40), som drog Grækernes Opmærksomhed paa ham. Derimod nævnes kun leilighedsvis og antydningsvis, at Harald ogsaa var paa Tog mod Bulgarerne (Thjodolv 1), men hvad her

[1] Linjen *helmingi bauttu hanga* synes forvansket. Verset er kun bevaret i Fagrskinna, som forklarer det — tydeligvis urigtigt — om Drabet paa Vagtmændene; Snorre forkaster det ganske, han har fundet det mistænkeligt. Jeg antager, at Feilen stikker i Ordet *hanga*, og at Verset oprindelig sigtede til, at Harald tog med sig paa Flugten Halvdelen af Væringerne.

siges (at han „brændte“ Landet), svarer ganske til den græske Beretning. Denne Overensstemmelse styrker Tiltroen ogsaa til de øvrige Skalde-Udsagn; det vil altsaa blive Opgaven at prøve, om der i de græske Krøniker findes Beretninger om Tog, hvortil de kan svare.

Efter Thjodolv var Harald før Toget mod Sicilien paa Krigstog i Serkland og vandt der „80 Borge“ ɔ: deltog i Indtagelsen af 80 Byer — altsaa før 1038. Vi se endvidere, uden at Tiden kan bestemmes, at Harald landede i Langobardernes Land (Thjodolv 5) og kjæmpede mod Frankerne (Illuge 3), at han underkastede sig og Grækerne Jerusalem og dræbte Stimænd ved Jordans Bredder (Stuv 1—2), og at Harald under en Tumult i Konstantinopel lod den græske Keiser blinde (Thjodolv 6, Bølverk 7, Thoraren 1). Hvis disse Begivenheder ere historiske, maa de være indtrufne mellem 1034 og 1044, thi Harald kom til Grækenland under Michael IV efter April 1034 og forlod Landet under Konstantin Monomach, senest 1044. Men nu kan i disse Aar paavises Begivenheder, der Træk for Træk svare til Skaldenes Udsagn, saa Ligheden ikke kan være tilfældig. Det er nu allerede mærkeligt, at netop Vinteren 1034—35 omtales en Trop Væringer *(Βάραγγοι)* liggende i Vinterkvarter, spredte om i Trakesiernes Land (ɔ: det vestlige af Lilleasien, omtrent Lydien);[1] der er altsaa al mulig Grund til at antage, at dette netop er Harald og hans Mænd, som midlertidigt ere anbragte her for at vente paa Leilighed for at drage i Felten i Asien. I de følgende Aar berettes i de østlige Grænseprovinser om mange Kampe, hvis Detalj ellers er os ubekjendt. I 1036 gjorde saaledes Araberne i Mesopo-

[1] Kedrenos II, 508.

tamien et Angreb paa Edessa, men Keiserens Broder Konstantin, Kommandant i Antiochia, sendte en Hær mod Edessa og reddede derved Byen og det omliggende Land. I det følgende Aar (1037) maatte Konstantin „med alle Orientens Tropper“ drage helt op i Kaukasien for at stanse en Krig mellem Abasger og Iberer.[1] Der var saaledes i disse Aar Anledning nok for Harald, hvis han tjente i denne Hær, til at erobre eller deltage i Erobringen af „80 Byer i Serkland“. Ogsaa Toget til Jerusalem kan godt finde sin Plads i disse Aar; thi Aar 1036 sluttede Kalifen i Ægypten Fred med Keiseren og tillod, at Kirken i Jerusalem skulde gjenopbygges; Keiseren sendte ogsaa Bygningsfolk og naturligvis en Hærstyrke til Bedækning. Harald og hans Væringer kunde saaledes godt være detacherede fra Hæren i Antiochia til at deltage i dette Tog. Skaldens pralende Omtale af Seire paa Reisen forudsætter ogsaa, at Harald kom i militært Følge, ikke som Pilgrim; desuden maa det, efter hvad vi kjende til Haralds Karakter, ansees for sandsynligere, at Harald saaledes leilighedsvis kom til Jerusalem, end at han (som Snorre mener) skulde være dragen fra Konstantinopel paa Pilgrimsreise til det hellige Land med sine Væringer.

Medens Opholdet i „Serkland“ saaledes hører til Aarene før 1038, maa Kampene i Italien aabenbart høre til Aaret 1041. „Langbarða-land“ er tydeligvis en nordisk Oversættelse af det græske *Λογγιβαρδία*, der i 11te Aarhundrede var bevaret som Navn paa den græske Del af Italien, Syditalien. Her var det eneste Sted, hvor Harald havde Anledning til i byzantinsk Tjeneste at kjæmpe med „Frankerne“ (Byzantinerne kalde altid de franske Normanner

[1] Kedrenos II, 515—519.

Φράγγοι), og disse Kampe kunde ikke være foregaaet før Aar 1041, thi i Aarene 1038—40 var de normanniske Franker i Syditalien i Forbund med Grækerne og en Skare af dem deltog i det siciliske Tog; men Vinteren 1040—41 bemægtigede disse sig Melfi, og om Vaaren 1041 stod de første Kampe mellem Normanner og Græker om Syditalien: Slagene ved Olivento (nær Venusia) 17de Marts 1041, ved Cannæ 4de Mai s. A.[1] Dette er de eneste Kampe mod Frankerne, hvor Harald kan have deltaget; da det 3die uheldige Slag mod Frankerne forefaldt ved Monte Piloso — 3die Septbr. 1041 — var Harald allerede paa den græske Halvø, thi som ovenfor nævnt deltog han ved denne Tid i Toget mod Bulgarerne. Derimod er det nok muligt eller endog rimeligt, at hans Mænd eller ialfald nogle af dem var med ved Monte Piloso, thi en samtidig italiensk Krønike siger, at en Skare Væringer (Guarani), som Keiseren havde sendt, faldt her.[2] Heller ikke i de senere Kampe i Syditalien kan Harald have deltaget, thi efter hvad der fremgaar af Nikulitzas, havde han siden 1041 sin Station i selve Keiserstaden. Han maa saaledes have oplevet den Palads-

[1] Som bekjendt har Rafns Udlægning af Runeindskriften paa Piræus-Løven fremkaldt en Theori om, at Væringerne under Haralds Anførsel har Aar 1040 gjort et Tog til Athen og undertvunget de oprørske Grækere. Denne Theori, som er accepteret af Hopf (Ersch u. Gruber, Encyklopædie Bd. 85 p. 147) og af G. F. Hertzberg (Gesch. Griechenlands seit dem Absterben des antiken Lebens bis zum Gegenwart I, 307), hviler helt og holdent paa Rafns Fantasier og maa ganske udvises af Historien, hvor den aldrig burde være trængt ind. Af Texten sees, at der ialfald i Haralds Virksomhed i græsk Tjeneste ikke er Plads til et Athenertog Aar 1040, da han var paa Sicilien. Om Indskriften paa Piræus-Løven se ellers S. Bugges Opsats i Vitterhets-akademiens „Månadsblad“ for Juli 1875.

[2] Mon. Germ. Scr. VII, 676.

revolution, som indtraf her i Dagene 20de—21de April 1042, og have spillet en Rolle i denne. Da Michael Kalafates havde ladet Zoe fængsle, udbrød (20de April) Oprør i Konstantinopel, de fleste af Keiserfamiliens gamle Tilhængere blandt Rigets Dignitærer sluttede sig om de „purpurfødte“ Fyrstinder, der blev udnævnt en dem hengiven Stadpræfekt (Kampanares), og Folket drog under militær Ledelse mod Keiserpaladset, hvor der kjæmpedes forbitret hele Dagen, indtil Keiseren med sin Morbroder Konstantin flygtede til Klostret Studion og lod sig indklæde som Munk. Hid stormede nu Pøbelen den næste Dag (21de), men imidlertid sendte Keiserinderne Stadpræfekten med en Hærstyrke for at bortføre og blinde Keiseren og hans Morbroder, hvilket ogsaa skede paa Gaden. Da Harald under sit Ophold i Hovedstaden visselig stod under Stadpræfektens Kommando, bør der ingen Tvivl være om, at han som Troppechef har deltaget i Fremrykningen mod Studion, og at han her har udført den af Keiserinderne givne Ordre; men dette har han altsaa gjort i Embeds Medfør, ikke (som Sagaforfatterne paa Grundlag af Skaldeversene har troet) paa egen Haand eller for at tilføie en regjerende Keiser en Forhaanelse.

Sammenfatte vi efter dette, hvad der med nogenlunde Sikkerhed fremgaar af de samtidige Beretninger — den græske og de islandske — om Haralds udenlandske Bedrifter, vil vi faa følgende Reiserute:

1030 Slaget ved Stiklestad.

1031—34 Ophold i Rusland, Kamp mod Øster-Vender og Polaker.

1034 til Konstantinopel.

1035—37 Hærtog i Asien, især Syrien og Mesopotamien.

1036 Reise til Jerusalem.

1038—40 Siciliens Erobring.

1041 (Vaar) Kampe i Syditalien.

1041 (Høst) Herjetog i Bulgarien.

1042 Paladsrevolution i Konstantinopel.

1043—44 Flugt fra Konstantinopel.

Ikke hele Skaldedigtningen om Harald gik i skriftlig Form og samlet over i Sagaliteraturen; der erindredes ikke nogen fuldstændig Drápa om Harald, kun de enkelte Vers, der mindede om hans enkelte Bedrifter, fæstedes i Hukommelsen og fremdroges senere til Vidnesbyrd ved Optegnelsen. Hovedmassen af de bevarede Vers skyldes den ældste Sagasamling, „Kongesagaerne fra Magnus den gode", der nu findes i sen Afskrift (fra c. 1480) i Flatøbogen[1] og delvis i Morkinskinna. Kun to Halvvers (af Illuge) ere tilføiede i „Noregs Konungatal"; af disse Halvvers er det ene aabenbart urigtigt optegnet, derfor har allerede Snorre igjen udeladt det, medens han forøger Samlingen med endnu et Vers af Thjodolv (7) og iøvrigt ogsaa ellers kritisk sigter den ældre Samling, af hvis Vers flere udelades. Snorre har desuden i Edda kjendt og benyttet om Harald flere Skaldevers, som han ikke indtager i den historiske Fremstilling; det viser sig jo ogsaa, at de dels vare overflødige, dels ikke lettelig lod sig henføre til bestemte Begivenheder.

Allerede meget tidligt har Skaldeversene paavirket Beretningerne om Harald, og neppe til disses Fordel;

[1] Her er forresten flere Vers udeladte, men i Regelen viser Texten, sammenlignet med Morkinskinna eller Bearbeidelsen i Hulda (Fmn. S. VI), at de oprindelig har staaet her; saaledes S. 290[23] (Thjodolv 5), S. 294[21] (Thjodolv 3, Bølverk 3, 4 og 5), S. 303[16] (Stuv 2) og S. 305[22] (Thjodolv 6 og Thoraren 1).

Versene handlede om Begivenheder paa en saa ukjendt Skueplads og blandt saa ukjendte Forhold, at Forvexlinger og Misforstaaelser maatte være lette og ofte have en skjæbnesvanger Indflydelse paa den følgende Sagaskrivning. Vi se saaledes allerede Thjodrik Munk (c. 1180) paa den ene Side skille Toget mod „Blaaland" fra Toget til Sicilien (Æthiopia, quam nos materna lingua Blaland vocamus — Sicilia), idet det for ham jo ikke var let at gjætte, at Afrikas Konge var den samme, mod hvem det siciliske Felttog var rettet; paa den anden Side har allerede Thjodrik urigtigt kombineret to ganske forskjellige Begivenheder: at Harald lod Keiseren blinde, og at Harald flygtede ud af Keiserens Vold (inflicta eidem imperatori satis probrosa ignominia, inopinabili fuga elapsus). Det er ogsaa aabenbart, at allerede Thjodrik har tænkt sig Harald optrædende ikke som en Troppechef i Keiserens Tjeneste, men som selvstændig Hærfører i fremmede Lande, hvad enten nu Skaldedigtene eller den af Skaldene paavirkede Tradition direkte har ladet ham se Forholdet saa. Men disse uheldige Omstændigheder kom til at følge hele den senere islandske Historieskrivning om Harald, og det er egentlig først P. A. Munch, som her har adskilt, hvad der skal adskilles, og forenet, hvad der skulde forenes.[1] Forf. af „Kongesagaerne fra Magnus den gode" har da yderligere forøget Forvirringen dels ved nye uheldige Kombinationer, f. Ex. ved at Versene om „Frankerne" og „Langbardaland" ere benyttede til at

---

[1] For den nærmere Udvikling heraf kan jeg henvise til P. A. Munchs førnævnte Afhandling, hvis Resultater her idetheletaget blive urokkede; dog bør det literære Slægtskab mellem de forskjellige Sagaredaktioner fremstilles anderledes (se „Snorre Sturlassøns Historieskrivning" *passim*).

give Harald en Reiserute fra Rusland til Konstantinopel over Frankrige (!) og Italien (!), dels ved at han meget ukritisk optager alt, hvad der kunde tjene til Haralds Forherligelse: snart er det vandrende Vikingesagn om forskjellige Arter Krigslist, der laanes til Harald, snart er det legendariske Mirakelkure, snart er det Væringesagn fra Konstantinopel. Af alt dette tilsammen lavedes en Fremstilling af Haralds Historie, der var saa langt fra det historiske som vel muligt. Naar saa de senere Historikere, Forfatteren af Noregs konungatal og Snorre Sturlassøn, skulde benytte den ældre Samling som Grundlag, kunde selv deres mere kritiske Sans kun delvis forbedre Fremstillingen; de udelod vistnok alt det legendariske og reducerede Dimensionerne, de kunde ogsaa lægge et eller andet rigtigt Træk til, men de manglede naturligvis de Kundskaber til de sydeuropæiske Forhold, som alene kunde indføre den rigtige Begrænsning. Harald er derfor fremdeles vedblevet at være, hvad han var for Skaldene, Grækernes Hærfører, der leder store Krigstog i flere Verdensdele, overvinder Afrikas Konge, indtager mange Borge paa Sicilien og blot ved sin Anseelse erobrer Palæstina.

(Fortsættes.)
